

**Wyrok z dnia 11 czerwca 1997 r.
I PKN 146/97**

**Zaprzestanie wypłacania jednego ze składników wynagrodzenia za pracę
nie oznacza rozwiązania umowy zawartej na czas określony przed upływem
czasu, na który była zawarta (art. 30 § 1 pkt 4 KP).**

Przewodniczący SSN: Józef Iwulski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 1997 r. sprawy z powództwa Waldemara G. przeciwko Radio [...] Spółce z o.o. w W. o wynagrodzenie, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 28 listopada 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 23 września 1996 r. [...] oddalił powództwo Waldemara G. przeciwko Radiu [...] Spółce z o.o. w W. o wynagrodzenie za pracę w kwocie odpowiadającej równowartości 11 400 dolarów USA. Sąd Wojewódzki ustalił, że strony łączyła umowa o pracę na czas określony od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1994 r. Wynagrodzenie powoda składało się z dwóch części, tj. wynagrodzenia w kwocie 1 370 000 (później 1 950 000) starych złotych miesięcznie oraz "honorariów według obowiązujących stawek". Pismem z dnia 30 marca 1994 r. prezes strony pozwanej powiadomił powoda, że od 1 kwietnia 1994 r. rezygnuje z jego korespondencji z Moskwy i jego gotowości do pracy. Od stycznia 1994 r. do połowy marca 1994 r. powód otrzymywał wynagrodzenie miesięczne oraz honoraria za nadsyłane trzy korespondencje dziennie w kwocie odpowiadającej 1 200 dolarów USA miesięcznie. Od połowy marca 1994 r. nie odbierano od powoda korespondencji. Wynagrodzenie miesięczne zostało powodowi wypłacone do 31 grudnia 1994 r. Natomiast od połowy marca 1994 r. nie wypłacano powodowi honorariów za korespondencje, których od niego nie przyjmowano. Sąd Wojewódzki uznał, że honoraria stanowiły odrębny składnik wynagrodzenia za pracę i były wypłacane za faktycznie przesyłane korespondencje. Nie można takiego składnika traktować jako wynagrodzenia zasadniczego, niezależnego od wykonania pracy. Sąd uznał, że skoro z korespondencji powoda zrezygnowano i powód zaprzestał ich nadsyłania, to wynagrodzenie z tego tytułu jest nienależne.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 28 listopada 1996 r. [...] oddalił apelację powoda. Sąd Apelacyjny przyjął, że "twórczość powoda następowała na zamówienie strony pozwanej w ramach umowy o pracę, a więc w warunkach przewidzianych w art. 12 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz.U. Nr 24, poz. 83)". Zdaniem Sądu Apelacyjnego art. 13 prawa autors-

kiego daje pracodawcy prawo do odmowy akceptacji przedstawionego dzieła w określonym ustawą terminie bez konieczności uzasadniania swego stanowiska. Wynagrodzenie w postaci honorarium przysługiwało powodowi jedynie za przyjętą do wykorzystania korespondencję. Umowa nie gwarantowała natomiast przyjęcia przez stronę pozwaną każdej korespondencji ani zapłaty honorarium w przypadku odmowy jej przyjęcia.

Kasację od tego wyroku złożył powód. Zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 30 § 1 pkt 4 Kodeksu pracy. W szczególności powód wywiódł, że honorarium było składnikiem wynagrodzenia ustalonym umową o pracę na czas określony. Pracodawca nie mógł, zdaniem powoda, bez naruszenia art. 30 § 1 pkt 4 KP "odstąpić od jednego składnika określonego umową, nie naruszając zawartej umowy". Zdaniem powoda zaprzestanie wypłacania jednego ze składników wynagrodzenia narusza przepis art. 30 § 1 pkt 4 KP, według którego umowa o pracę wygasa z upływem czasu, na który została zawarta. Powód wniósł o "zmianę zaskarżonych wyroków pierwszej i drugiej instancji i uwzględnienie powództwa".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 393¹¹ KPC (w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw - Dz.U. Nr 43, poz.189) Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach kasacji. Granice te wyznaczają wskazane podstawy i wnioski kasacyjne. Kasacja powoda wskazała wyłącznie jedną podstawę kasacji, tj. naruszenie prawa materialnego - art. 30 § 1 pkt 4 KP. Podstawa ta nie występuje, gdyż przepis ten nie został przy rozstrzygnięciu sprawy naruszony. Przepis art. 30 § 1 pkt 4 KP stanowi, że umowa o pracę rozwiązuje się z upływem czasu, na który była zawarta. Nie budzi żadnych wątpliwości, że umowa o pracę łącząca strony miała charakter umowy na czas określony, od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1994 r. Nie ma też żadnych wątpliwości, że umowa ta rozwiązała się z upływem czasu na który była zawarta, a więc zgodnie z przepisem art. 30 § 1 pkt 4 KP. Wywody kasacji polegające na twierdzeniu, że "zaprzestanie wypłacania jednego ze składników wynagrodzenia" oznaczało wcześniejsze rozwiązanie umowy o pracę zawartej na czas określony nie są prawidłowe. Spór nie dotyczył w ogóle daty rozwiązania umowy o pracę, gdyż nie budziło wątpliwości, że rozwiązała się ona z dniem 31 grudnia 1994 r. Istota sporu sprowadzała się do treści umowy o pracę, charakteru wynagrodzenia przysługującego powodowi i roszczenia o wypłatę jednego ze składników tego wynagrodzenia. Niewypłacanie pracownikowi części wynagrodzenia nie oznacza wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas określony. Przepis art. 30 § 1 pkt 4 KP nie został więc naruszony, a tym samym kasacja nie zawierała usprawiedliwionych podstaw i podlegała oddaleniu z mocy art. 393¹² KPC.

=====